

Turczi István

Hazádnak rend

„Áldjon vagy verjen”
Vörösmarty Mihály

Hazádnak rend: sokba kerül.
Ha dicsérsz, átkozol,
elszámolással nem csupán
magadnak tartozol.

Van itt szégyellni pár dolog
a Dunatáj körül.
Egy helyre hord mindent a szél,
és csönddé tömörül.

Ha visszanézel, láthatod,
takarásban vagyunk.
Ahol nem láthat, aki lát,
még dolgozik agyunk.

Vissza nem ütni se könnyű.
Fájhat az is, ez is.
Cserzi a bőrt, nem csak viszket:
kis magyar nemezis.

És annyi példabeszéd közt
jutott már eszedbe,
emlékeidből mit teszel
fekete keretbe?

Itt voltál és nem leszel itt
– *történelemszünet.*
Majd hiányodból fiaid
kiveszik részüket.

Lásd, a hálátlan maradék
új fétisért kiált.
Berzenkedhetsz, az utókor
nem differenciált.

Jönni kisszerű halálból
vissza kevés szóval.
Posztumusz is gazdálkodni
a kimondhatóval.

Végképp nem törődni azzal,
lesz-e még, aki ért,
szövegűséggel fizetni
élethalálodért,

amíg van, ki e sorokat
olvassa vagy rója.
Annak, hogy így lesz-e mindig,
nincs megmondhatója.

Lépések sehováiban
diófa-halk remény.
Az nem lehet, hogy itt a vég.
Kezdődjön el a fény!

De hol van, mondd, hol a kéz, mely
teremtene képes?
Megértést bőven adni az
égi rendeléshez.

Ha álom holdfény-batáron:
homlokodig elér.
Megérint puhán, fehéren,
mint egy gyerektenyér.

És érintése arcodon
súlyával megmarad
lassan szétnyíló ujjai
ígérete alatt.

P. J.-tábla

Nincs más út csak egymás felé.
Rólad beszél, ahogy indul haza.

A fényérzékeny levegőben
minden szó a következő jóslata.

W. S.-tábla

Győznöd se lehet, veszned se szabad:
az ég csak pár marék azúr törmelék.
Csillagot szór, dunakavicsot ropogtat;
felhőkkel inti le múlt időd kezdetét.

I. GY.-tábla

A holnapok üresen várnak. Zászló-
bontónak lenni már rég nem érdem.
Kiállni, küzdeni és felemelni egy
elesésre érdemes csatatér reményében.

N. L.-tábla

Bordánk közt a félrevert harangot
fiaink hallják is, meg nem is.
Sírdombokon sírjelek, sírfák
----- amíg van ember, van isten is.